

Şehitlerimizin Ardından

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Ağustos 2015

Örtüyorum üzerini kirli ne varsa. Hacmi sığmadı kötülüğün iyi addedilenler, zincirleri ile yaşarken. Toprakla örtüyorum ölü yüzleri. Kırılgan değil hiçbiri ama ölesiye kırmaya kurgulanmış hayatları ile mutlu mesut yaşıyorlar.

Bir derken iki derken saymayı unuttuğumuz.

Ahret'e yolcu kalmasın. Gemisini kurtaran kaptan. Rota hepten şaşmış.

Adamlar soluksuz kadınlar öfkeli insanlar yolsuz kalmış ve umarsız.

Duyduklarım havada öbek öbek kirletiyor boşluğu. Boşluk bile üzgün kirletildiği için.

Anlamsızlık almış başını gidiyor.

Saymayı unutmak da fark etmiyor hala sayılar deviniyor sarkaçta inanılmaz bir ivme ile değişen haneler...

Beş, altı ve artıyor biteviye.

Umarsızlığımızla hala gülüyoruz yitip gidenlerin ardından. Ecele kabahat buluyoruz sus pus vicdanlarımız çetrefilli hesaplar peşinde koşarken.

Yıkılmadık, demek ne zormuş bizler yıkarken kendi kalelerimizi.

Bir çocuk, bir aile, ateş düşen ocaklar ya biz ne yapıyoruz? Günümüzü kurtarıyoruz bilmiş bilmiş ahkâm keserken: "Vay be, doğru mu duyduklarım? Mekânları cennet olsun."

Sıralı ölüm değil hiç biri. Ecel'e biçilen ceza aslında kendimize biçtiğimiz o sinsî planlarımız.

El ele insanlar ama birbirine çok uzak.

Sevgi sözcükleri fısıldıyorlar birbirlerinin kulaklarına ve ilk fırsatta tekme basıyorlar.

Utanç katsayımız çoktan boylamış sıfırı.

Eşkâli olmayan sesler duyuyorum birbirini yargılayan ve nefret ile yoğrulmuş kimlikler.

Her şey çok farklı öncesinden ve nasıl ucuz insan hayatı. Kırmızı ışıktaki gaza basan arabalar ölüme sebebiyet veriyor.

Bilinçsiz politikalar hep gündemde ve ilk sırada.

Bakalım bu gün kim kimin kuyusunu kazmış?

Derken yemeğe geçiyoruz ailecek.

Topu topu üç beş cümleden ibaret diziler ile uyuşturuluyor zihinler. Evde herkes ayrı bir odada ve süslü oyuncaklarımız ile teknolojiye çalım atıyoruz.

Her yer ama her yer kirli dolu. Aldatılmış kadın ve adamlar, ailesinin sevgisinden nasiplenmeyen hüzünlü çocuklar.

Reklamlara dalıp gidiyoruz. Uzak memleketlerin hayali ile sığıyoruz kredi kartlarına. Daha gösterişli olmalı evimiz barkımız ve daha donanımlı olmalı kullandığımız cihazlar.

Asgari ücretin yıllardır tartışıldığı bir ülkede oynuyoruz sayısız hanelerle, rakamlara ve geri kalmıyoruz birbirimizden. En iyisi, en güzeli ve en pahalısı. Öyle ya, para dediğin ne ki. Yeter ki sirkülasyon olsun ekonomide. Varsın ekstreler çığ gibi büyüsün.

Büyüyelim, kalkınalım varsın borçlanalım hem kişisel hem ülkece.
Gece olmuş. Hava da sıcak. Klimanın varlığı değil mi ki sıcaklığı dahi cazip kılan.
Alt yazı geçiyor kerelerce: "Vay, yine mi şehit verdik..."
Ne olacak ki yeter ki biz sıcak yataklarımızda uyuyalım silikon vicdanlarımızı yastık yapıp.
Derken sabah oluyor. Balık hafızalarımız ile unutuyoruz bir gün evvelki acıları. Ne de olsa ateş düştüğü yeri yakar.
"Bey, kartını versene. Alışveriş yapacağım."
"Tabii karıcığım. Seni mi kıracağım? Bu gün geç gelirse merak etme."
"Tabii ki aşkım. İş yemeği mi?"
"Ya, sorma. İş hep iş."
"Kokun yeni mi aşkım?"
"A, evet. Yeni."
"Melahatler'in yeni oturma odası takımına hayran kaldım. Bir ara gidip de mobilya bakalım, e mi?"
"Seni mi kıracağım?"
Öyle yoğun ve öyle yorgunuz ki alt yazıyı bile görmüyoruz spiker söyleme zahmetine bile girmezken. Günü kurtarıyoruz hatta an'ı.
Sevdiğimizi sanıp birbirimizi ama öncelikle kendimizi kandırıyoruz.
Ne kolay sevmek, değil mi sadece tüketime odaklı hayatlarla farkında bile değiliz kendimizi, ailemizi tüketiyoruz.
Cenazeler kalkıyor ülkenin dört bir yanından.
Gözler ağlamaktan kırmızı. Annesinin karnında çocuklar bilmiyorlar ki gözlerini dünyaya açtıklarında baba sevgisinden ve babalarının varlığından bihaber idame ettirecekler hayatlarını.
Aldatıyoruz mütemadiyen ve aldanıyoruz.
Aldırış etmiyoruz birbirimize ama yüksünmüyoruz da ve asla ders almıyoruz hatalarımızdan.
Satır aralarında verilen haberlerle rahmet okuyoruz şehitlerimizin ardından ve sürekli şikâyet ediyoruz oysaki Tanrı bir şikâyet merci değil bilakis bizlere akıl ve mantık ihsan etmiş ama kullanalım diye yoksa birbirimize bozguna uğratmak adına değil.
Sevgi sadece TDK'nın tozlu yapraklarında kalmış bir mefhum unutulmuş diğer sözcükler gibi.
Vicdan da takılmış peşine sevgi'nin bilmiyoruz ki asıl insanlığımızı öldürdüğümüzü.
Çok ama çok kirli dünya. İnsafımız kurumuş da farkında bile değiliz.
Analar bin bir emekle büyütürken evlatlarını bugünleri görselerdi dünyaya getirir miydi sübyanları?
Ne sanıyoruz kendimizi? Erişilmez mi ya da mükemmel hatta fazlasıyla ayrıcalıklı öyle ya büyük şehirlerdeki şanslı kesimdeniz ellerimiz cüzdanlarda taparken paraya ve narsis eğilimle âşıkken kendimize. En güzeliz, en yakışıklı, en akıllı, en zengin belki de en aptal ve en zavallı.